

นามของข้าคือ
ไม่เสียนอวี่

แม่ข้าเป็นลูก
อนุของตระกูลไม่
แต่ได้รับความเมตตา
จากสำนักเซียนและ
ให้กำเนิดข้าเมื่อ
อายุสิบหกปี

พอข้าอายุสิบสี่
ก็ต้องไปฝึกวิชาเซียน
แต่เพราะคุณสมบัติ
ธรรมดาๆ และเกิด
เรื่องวุ่นวายต่างๆ จึง
ถูกส่งกลับบ้าน

ถึงวันที่พวกข้าถูก
สองคนแม่ลูกตระกูลไม้
ดูถูกเหยียดหยาม
จนแม่ข้าไม่อาจทนไหว
ต้องตรอมใจตาย

เสวียนอวี่
จากนี้เจ้า
ไม่ต้องอาหาร
อีกต่อไป

ขอวิงวอน
วิญญาณร้าย
ที่สถิตอยู่บนโลก
ช่วยให้ข้าได้
สมปรารถนา

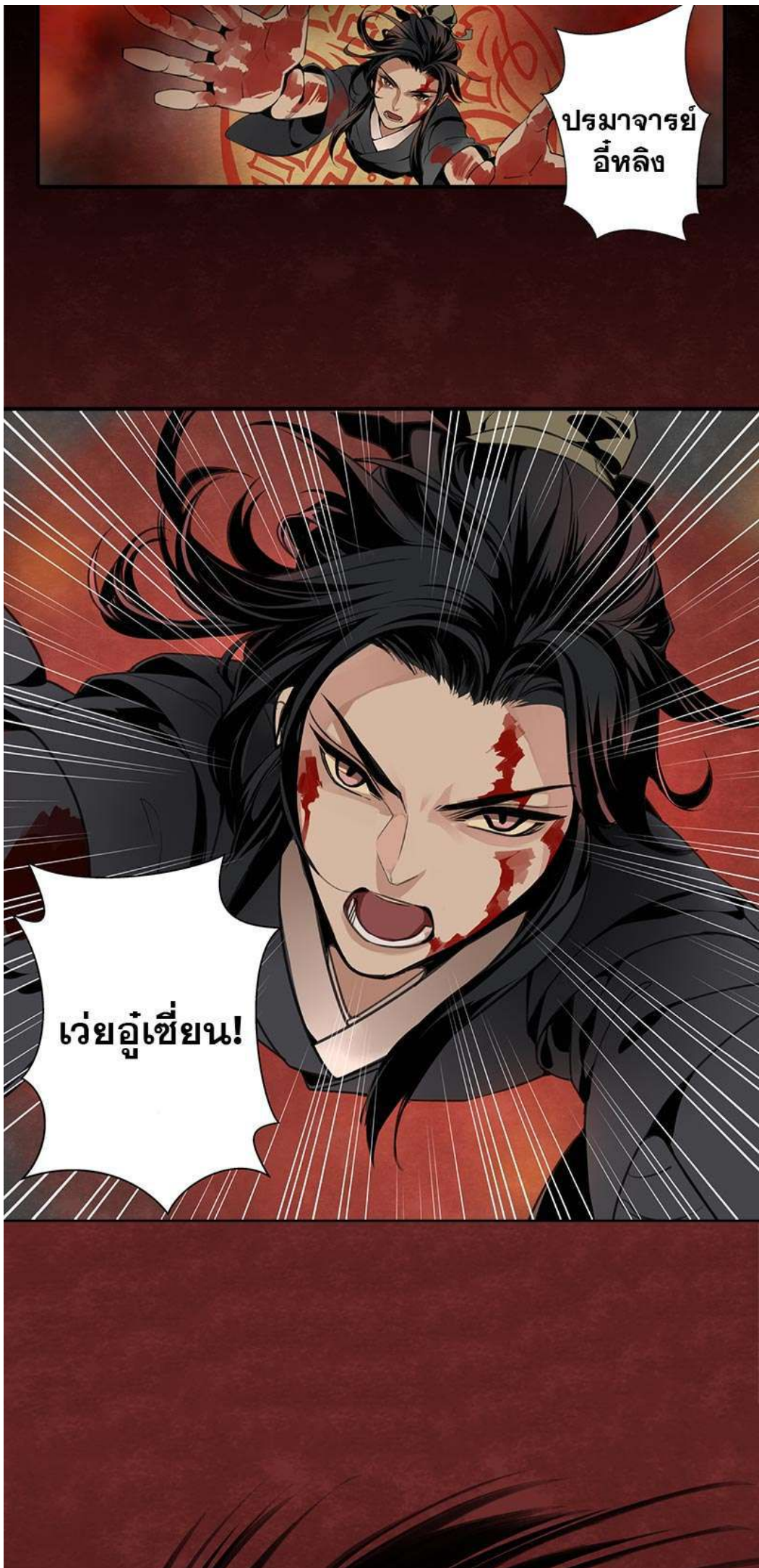

ยอมอุทิศร่างนี้
ให้แก่วิญญาณร้าย

ชุดใช้ด้วยจิตวิญญาณ
ดินสู่ฟ้าดิน

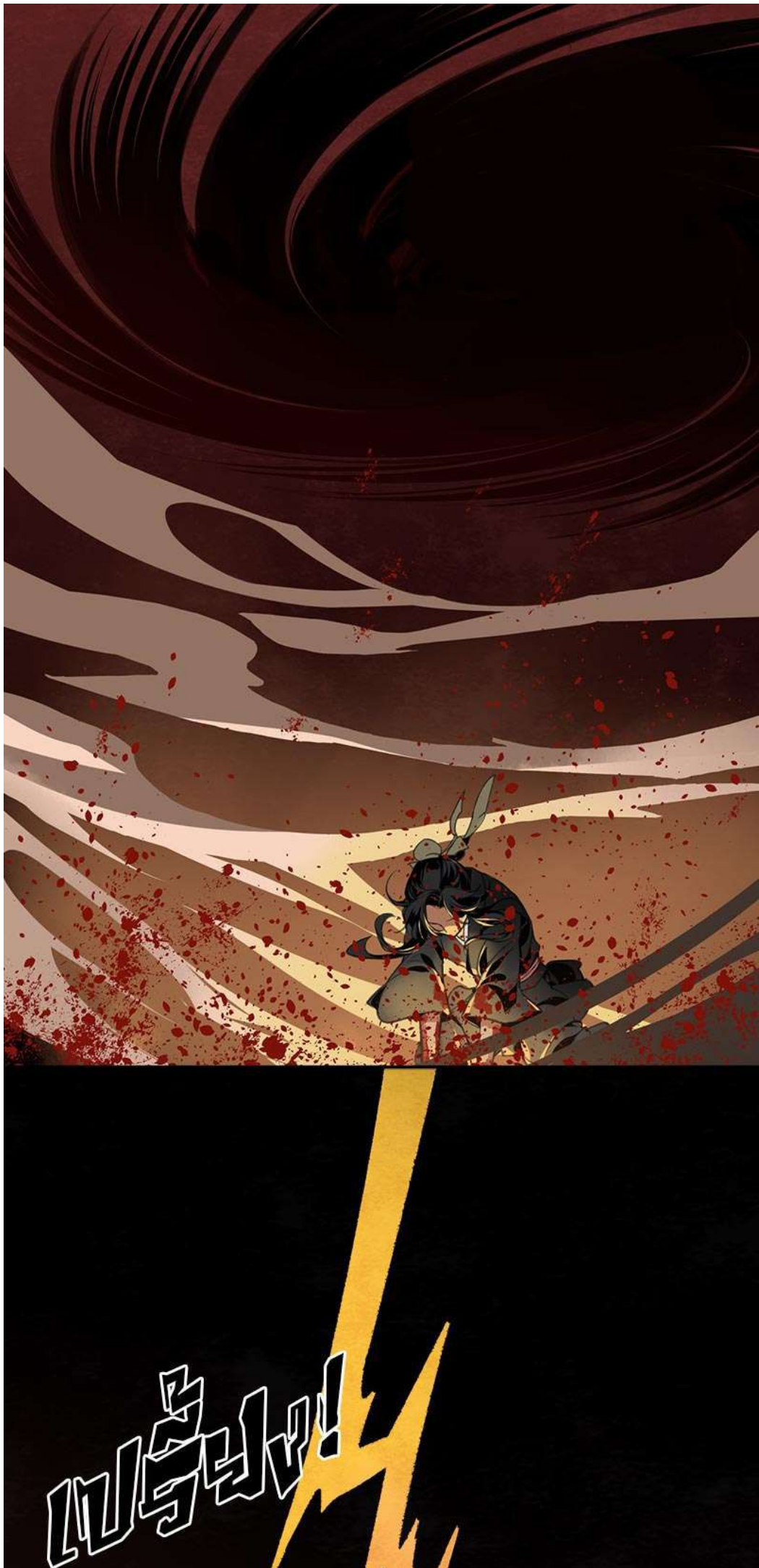
ขออัญเชิญ
เทพมาร
วิญญาณร้าย
มาสิงสถิต ณ
ร่างนี้

ปรมาจารย์
อิทธิง

เว่ยอู่เซี่ยน!

“ฮ่าๆ
ปรมาจารย์อีหลิง
เว่ยอู่เซียนตายแล้ว
สาแก่ใจยิ่งนัก”

“เจียงเจิ้ง

ศิษย์ผู้น้อง ถึงกับ
ยอมฆ่าพี่น้องเพื่อ
ผดุงคุณธรรม แถมยัง
ทำลายลัทธิเจิ้งกั๋งของ
เขาจนสิ้นซาก”

*ลัทธิเจิ้งกั๋ง คือ เนินป่าช้า

“โดยการร่วมมือ
ของสี่ตระกูลใหญ่
ตระกูลเจียงแห่งอวิ้นเม้ง
ตระกูลจินแห่งหลานหลิง
ตระกูลหลานแห่งกุชู่
ตระกูลเน่ย์แห่งซิงเหอ”
“มาได้ดีเสียจริง”

“แต่ที่ข้าได้ยินคือ
เขาโดนวิฆเนศวรที่
ตัวเองฝึกย้อนเข้าตัว

ถูกหุ่นเชิดผีรุมกัดกิน
จนตายไม่ใช้รี

“ฮ่าๆๆๆ...

กรรมตามสนองไง
เล่า! หุ่นเชิดผีที่มันเลี้ยง
ก็เหมือนกับฝูงหมาบ้า
นั่นแหละ สุดท้ายตัวเอง
ก็โดนรุมกัดจนตาย
สมควรแล้ว!”

“ถ้าไม่ใช่เพราะ
ตระกูลเจียงแห่งอวิ้นมิ่ง
เลี้ยงดูเขามา ชีวิตนี้
อยู่เฉยๆก็คงเป็นได้
แค่คนเร่ร่อนคนหนึ่ง
เท่านั้นแหละ”

“ตระกูลเจียงเลี้ยงดู
เขารวกับลูกชายแท้ๆ
แต่กลับกลับหักหน้า

ตระกูลเจียง ทั้งยัง
ทำให้พวกเขาเกือบ
ตายกันทั้งหมด”

“การล้อมปราบครั้งนี้
หากไม่ได้แผนการ
โคมตีจุดอ่อนเว่ยอู่เซี่ยน
ของเจียงเจิ้งลือก็
จะทำสำเร็จหรือเปล่า
ก็พูดยาก”

“อย่าลืมสิ
ว่า เว่ยอู่เซี่ยน
มีสิ่งใดอยู่ในกำมือ
ไม่เช่นนั้นนักพรตกว่า
สามพันคนในคณานั้น
จะตายได้อย่างไร
กัน”

“สามพันคนนั้นหรือ...
ข้าได้ยินมาว่าห้าพันคนนะ”

“เสียสติไปแล้วจริงๆ
ยังดีที่ก่อนตาย เขาได้
ทำลายตราพยัคฆ์ที่มีพิษ
ที่ครอบครองไว้ไม่เช่นนั้น
อาจจะเป็นบาปมาก
กว่านี้ก็ได้”

“ในตอนนั้น
เว่ยอู่เซียนเป็นเพียง
คุณชายของตระกูล
มีชื่อเสียงที่กำลังฝึกตน
ไม่น่ามาลงเอย
เช่นนี้เลย”

“เห็นไหมแล้ว
สุดท้ายบำเพ็ญเพียร
ก็ต้องเดินไปใน
ทางที่ถูกต้อง”

“เลือกเดินทางลัทธิแห่งมาร ทศนัยภาพที่ไม่สิ้นสุด
ฟังดูเหมือนยิ่งใหญ่ เอะ ผลสุดท้ายเป็นยังไงล่ะ?”

ทาง
ไว้
ชั่ว
นาน

“ทำไมถึง
อัญเชิญวิญญาณของ
เว่ยอู่เขียนไม่ได้?”
“ถ้าวันไหนเขาฟื้น
ดินซีฟขึ้นมალะ...”

เรื่อง ล่อง อุกิต
แต่ง ต้อ ตง
ใน รัต ใน
ใจ วิญ นวน
ใจ นวน

“จะเป็นไปได้ยังไง
มีสัตว์ศิลาตั้ง
ร้อยยี่สิบตัวคุมเชิง
อยู่เหนือล่วนจั้งกั้ง
เชียวนะ!”

“ไหนจะพวก
ตระกูลใหญ่ต่าง
ก็ตรวจสอบและ
รวมตัวเผ่าระวัง
อยู่ด้วย”

“นี่ก็สิบสามปี
ผ่านไปแล้ว คงจะไม่มี
อะไรอีกแล้วใช่ไหม?”
“ดูท่าดวงวิญญาณของ
ปรมาจารย์อี้หลิงจะ
แหวกสลายไปแล้ว
จริงๆ!”

“เกรงว่าบนโลกนี้
จะไม่มีใครสามารถ

พินเดินชีพปรมาจารย์
อีหลังได้หรือกะ?”

“นอกจากเขาแล้ว
ใครเล่าจะยืนหยัด
ไหว ซ่าๆ...”